

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Teine
hoiatus

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Going Twice
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2014 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R10417122
ISBN 978-9949-82-980-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See raamat räägib iseloomu- ja südamejõust, need on asjad, millest me harva teadlikud oleme. Alles siis, kui elu meile kaikaid kodaraisse pillub, et näha, mis puust me tehtud oleme, saame aimu nende omaduste olemasolust. Kuid kui see vajadus tekib ja me selle jõuga ühenduse loome, sünnivad kangelased ja kangelannad. Nad on ellujääjad, kuid mitte füüsilises mõttes. Nad peavad vastu ja säilitavad sihikindluse, kuni lõpuks võidavad.

Ma pühendan selle raamatu vaiksetele kangelastele ja kangelannadele, kes elavad oma elu ilma medalite ja auhindadeta, kes ajavad asjad joonde ja kõnnivad minema teadmise ja teadmise, et nad tegid armastatud inimeste nimel, mida tegema pidid. Nende tasu on nende pärand.

Üks

Washington, D. C.

Kevad

LINNULAUL oli see, mis Jolene Lucketti äratas, kuid selle reibas kõla ei klappinud tema meeleoluga. Kuigi tal oli vaba päev, pidi ta kogu oma jõudu kasutama, et seda üle elada.

Pärast kiiret dušši otsis ta välja oma lemmikteksad ja tõmbas selga vana Washington Redskinsi T-särgi. Kergendav oli kanda tenniseid, selle asemel et tõmmata jalga nahast poolsaapad, mida ta tihti tööl kandis, kuid nende kummitallad kriuksusid lehtpuidust põrandal, kui ta kööki minema hakkas. Järjekordne reibas heli, mis mõjus ärritavalt.

Eelprogrammeeritud kohvikannus ootas kuum kohv. Jolene täitis kruusi metspähklikarva vedelikuga, haaras oma koti ja autovõtmed ning suundus ukse poole.

Järgmine peatus oli lillepood. Omanik avas alles uksi, ja Jolene'il hakkas sees keerama, kui ta mehele poodi järgnes. Lõhn meenutas talle matuseid.

„Anna mulle mõni minut aega kassa käivitamiseks,” ütles müüja.

„Ma tahan ringi vaadata, nii et aega on,” lausus Jo.

Ta teadis, mis tal vaja, kuid tal kulus mõni hetk julguse kogumiseks, et see välja valida ja selle eest nutma puhkemata maksta.

Kusagil taustal hakkas muusika mängima, kui ta potikrüsanteemide juurde jõudis. Tema vanaemal oli maja idaküljel terve peenar neid täis, kui ta väike oli. Nende nägemine meenutas talle aega, kui ta endiselt õnnelikesse lõppudesse uskus. Nüüd teadis ta paremini, kuid ta teadis ka seda, et ei saa veeta kogu päeva lilli vahtides. Mitte olukorras, kus teda ootas ees kohtumine. Kui ta mööda poodi edasi kõndis, märkas ta pehmeid mänguasju täis letti ja pööras neilt kiiresti pilgu. Ta polnud selleks valmis. Mitte veel.

Müüja oli nüüd kassa juures ja vilistas töötades vaikselt. Jo pigistas sõrmed rusikasse ja tõstis lõua, nagu valmistuks ta lahinguks.

Keskendu, Jo. Keskendu.

Ta kõndis ruumi teise otsa, jahuti poole, milles ämbritäied lõikelilli seadmist ootasid. Ta nägi siniseid õisi, kuid need polnud sellised, nagu ta tahtis, ja nii kõndis ta uue, väiksemate potilillede väljapaneku poole. Seal olid värvikad, rõõmsate nägudega võõrasemad, õrnad, roheliste sametlehtedega kannikesed. Siis märkas ta pisikeste siniste õitega väikseid potte, ja tema silmad täitusid pisaratega. Meelespead. Täiuslik. Ta sobras nende vahel ja valis välja kõige õiterohkema poti.

Teel kassa juurde pidi ta taas mööduma pehmete mänguasjade letist, kuid seekord ta peatus. Nende vaatamine tegi südamele haiget, kuid veel valusam oli üht välja valida, teades, kuhu see jõuab.

„Kas ma saan teid kuidagi aidata?” küsis müüja.

Jo krimpsutas nägu. Kõva FBI agent küll. Mees oli tema kõrvale kõndinud ja ta isegi ei kuulnud seda.

„Ei, tänan. Ma olen peaaegu valmis.”

Minema kõndides langes ta pilk väikesele kohevale kaelkirjakule. Esimesel korral, kui ta mänguasju valis, võttis ta kuhjast väikese karu. Mullu langes valik kilpkonnale. Seekord valib ta kaelkirjaku. Ta võttis selle ja läks kassa juurde.

Mees vestles temaga kaupa registreerides, kuid Jo ei suutnud parimagi tahtmise juures meenutada, mis ta ütles. Ta ulatas mehele krediitkaardi ja andis kassatšekile allkirja.

„Kas soovite lillede juurde ka postkaarti?” küsis müüja.

„Ei, tänan,” vastas Jo, võttis oma ostud ja kõndis uksest välja.

Liiklus oli tihe, kui ta North Capitol Streeti poole sõitis, kuid millelegi keskendumine mõjus talle hästi.

Tema mobiiltelefon helises, kuid ta ei vaadanud seda. Ta ei hoolinud sellest – ei saanud sellest hoolida –, kui ta nii tähtsal missioonil oli. Kui ta sihtkohale lähenema hakkas, alustas ta sõitu õigele sõidurajale, et keerata juurdepääsuteele ja jõuda sissepääsu juurde.

Tema süda tagus Prospect Hilli surnuaia värvate juurde jõudes nii kõvasti, et ta kartis minestada. Esimesel korral, kui ta siin käis, ei olnud ta üksi. Wade oli endiselt temaga olnud. Kuid enam mitte. Ta pilgutab pisarad tagasi, keeldudes tunnistamast, et valdavalt oli see tema süü. Mehe eemale tõrjumine, selle asemel, et lasta mehel koos temaga leinata, oli olnud alateadlik reaktsioon süümepiinadele, mida ta tundis.

Ta sõitis raske südamega läbi surnuaia, leidis mäejalamil parkimiskoha, ning ronis lillede ja mänguasjaga autost välja.

Päike oli soe, kuid kuklasse puhuv tuul ei lasknud sel ebamugavaks muutuda. Ükskõik kui kurb siiatulek ei olnud, surnuaed oli ka kummaliselt kaunis ja rahulik paik. Ta nägi

pisut eemal vanemat paari, ja mäenõlval naist pingil istumas – meeldetuletus, et surnute leinamine oli elu osa.

Kui ta lõpuks oma sihtkohta jõudis, oli rõhuv tunne rinnus nii ränk, et hingatagi oli valus. Wade oli nõudnud just seda kohta. Ta oli öelnud, et väikesed poisid tahavad puude otsas ronida. Ta põlvitas hauakivi ette, et pühkida sellelt värskelt niidetud muru ja paar puulehte. Kivi oli külm ja kõva, täielik vastand beebiga seostuvatele tundmustele, kuid lõpuks sirutas ta käe ja libistas sõrmed üle graniiti graveeritud tähtede: *Samuel Joe Luckett*.

Samuel oli issi eest: Samuel Luckett. Joe oli tema, ema Jolene'i eest. Nad kavatsesid teda Sammyks kutsuda.

Jo käed värisesid, kui ta lilled hauakivi ette asetaski.

„Palju õnne sünnipäevaks, väikemees. Ma tõin sulle ilusaid lilli ja uue mänguasja. Lilli kutsutakse meelespeadeks. Ma ei unusta sind kunagi, sest sa oled alati mu südames, ja mänguasja on kaelkirjak. Tal on pikk, naljakas kael, kas pole? Loomaaias on päris kaelkirjakuid ka, kuid see siin on umbes sinusuurune.”

Kõik läks uduseks, kui hääli katkes ja pisarad silmi tõusid. „Kui saaksin juhtunu tagasi võtta, teeksin seda hetkegi mõtlemata. Ma ei teadnud, et tööleminek tol päeval kahjustab sind, või ma poleks läinud. See on minu süü, et sind pole siin, ma tean, ja mul on kahju. Mul on nii, nii kahju.”

Mobiiltelefon helises taas ja ta ei teinud sellest jälle välja. Ta teadis, kes see on. Kuigi Wade kindlasti vihkas teda, helistas ta iga aasta sel päeval talle. Praegu ei saanud ta mehega rääkida. Ta ei tahtnud, et mees teda nutmas kuuleks.

Viimasel kolmel aastal oli Wade Lucketti plaan olnud täita oma päevad nii pingsa tööga, et tal ei jääks aega kaotatule

mõelda. Kuid igal aastal, kui see päev kätte jõudis, lõpetas ta salgamise ja sundis end oma elu halvima päevaga silmitsi seisma.

Ta polnud öösel silmatäitki maganud ja oli end hommikul varakult tööleminekuks valmis seadnud. Mõte söömisest ajas tal südame pahaks, mis oli selge märk sellest, et midagi on kohutavalt valesti. Ta jõi varahommikusi uudiseid vaadates tassi kohvi, vastas paarile sõnumile kontorist ja poolele tosinale meilile, jälgides samal ajal kogu aeg kella.

Surnuaia väravad avati päikesetõusu ajal, kuid ta ei kavatsenud sinna esimesena jõuda, sest kartis kokku põrgata oma eks-abikaasaga. Ta ei mõistnud ikka veel, kuidas lapse kaotus oli naise tema vastu pööranud. Tema naist ei hüljanud, ja ta polnud päris kindlasti see, kes minema kõndis, kui kõik läbi sai. Kuid minevik oli minevik. Kui ta oleks saanud, oleks ta meeleldi Sammy eest surnud, kuid seda valikut talle ei pakutud.

Mingil põhjusel oli elu neile mõlemale vastu hambaid andnud, ja tänane päev oli lihtsalt meeldetuletus. Niipea, kui tema arvates oli piisavalt aega möödunud, hakkas ta oma asju kokku korjama. Autovõtmed olid laual kausis, eile õhtul poest ostetud väike kollane Hot Wheeli veoauto selle kõrval. Tema käed värisesid, kui ta mänguauto võttis ja taskusse pistis. Hetk hiljem oli ta uksest väljas.

Ta sõitis surnuaeda, valus sõlm rinnus, ja mida lähemale ta jõudis, seda valusamaks see läks. Ta hingas väravast läbi sõites sügavalt sisse. Kui ta eemal autot ja haul kükitavat pikka brunetti naist nägi, täitusid ta silmad pisaratega.

Pagan võtaks, Jolene. Sa lõhud endiselt mu südant.

Tahtmata naist segada, parkis ta auto, võttis kollase veoauto taskust ja hoidis seda nagu talismani kasvava valu vastas, kuid mida kauem ta seal seisis, seda suuremaks valu läks.

Mõtlematult võttis ta telefoni ja helistas naisele, täpselt nagu tal iga aasta sel päeval kombeks oli. Ta nägi naist reageerimas, kui telefon helisema hakkas, ja teadis enne, kui naine ringi keeras, et ta ei võta kõnet vastu. Ta jälgis naist haua juurest lahkumas ja tagasi auto poole kõndimas.

Tema õlad olid liiga pingul.

Tema sammud olid ebahühtlased.

Ta teadis, et naine nutab.

Kui naine oli lahkunud, sõitis ta edasi, parkis auto haua äärde puu alla ja jalutas haua juurde. Kui ta kollast kaelkirjakut nägi, paisus valu rinnus. Ta vaatas kollast veoautot käes ja vangutas pead. Nad on naisega alati kõiges samal leheküljel.

Siis keskendus ta nimele ja naeratas.

„Tere, Sammy, issi siin. Ma näen, et emme on juba käinud. Näe, kui vahva kaelkirjak sul siin on. Sa said täna kolmeaastaseks ja ma tõin sulle su esimese Hot Wheelsi. See siin on väike kollane veoauto, samasugune nagu see, millega ma ise kolmeaastaselt mängisin.”

Ta laskus põlvili, pani veoki hauakivile kaelkirjaku kõrvale, ja asetas siis peopesa graveeritud nimele.

„Lähemale sulle ma siin ei pääse, väikemees, kuid ma kannan sind oma südames.”

Ta tõusis ja kõndis minema, õlad pisut pingul, samm ebakindel. Pisarate tõttu silmis ei näinud ta midagi.

Houston, Texas

Hershel Inman peaaegu ei mäletanud enam, mis mees oli ta enne abikaasa Louise'i surma orkaan Katrina järellainetuses, ja suutis vaevu toime tulla sellega, kes oli temast saanud, sest Louise ei lasknud tal seda unustada. Naine veetis päevi

vaheldumisi nuttes ja paludes tal tapmine lõpetada, ja hurjutades teda tema pattude eest. Kui Hershel teda nii väga armastanud poleks, ja kui naine juba surnud ei oleks, oleks Hershel ta meeleldi ära kägistanud, peaasi, et ta vait jääks.

Tema missioon oli alanud kättemaksuna võimudele, kes olid liiga hilja naist päästma saabunud, ja jumalale, kelle otsustada oli, kes jääb ellu ja kes sureb. Siis ilmus kohale FBI ja tema võim kasvas, kui ta tapatalguid jätkas ja tabamise eest põgenes. Ta oli olnud võitmatu – kuni tegi esimese vea, suutmata tabada ellujääjat, kes oli tema tegusid pealt näinud. Pärast seda oli kõik hakanud koost lagunema. Ta üritas naist vaigistada, kuid FBI sekkus, ja siis, et asju veel hullemaks ajada, oli naine abiellunud FBI agendiga, kes ta päästis.